

Una manera d'entendre les coses . I l'audàcia.

Les paraules, les accions o les actituds dels integrants dels partits polítics adquireixen una dimensió pública que condueix al debat. Tots volem opinar perquè tots tenim una visió pròpia de les coses. Una manera d'entendre-les. D'això es tracta, de proposar una manera més de parlar de transfuguisme, de representació parlamentària i... d'audàcia.

En primer lloc farem un aclariment per esvaïr dubtes sobre el terme trànsfuga associat al cas Valera. El que no podem considerar transfuguisme es el fet de canviar de partit per causa d'una evolució en les ideologies. Hi ha hagut casos en l'activitat política d'aquest país, on s'ha percebut, ha quedat ben entès, que hi ha hagut una evolució ideològica i, respectant les formes, s'ha produït un canvi de partit. L'opinió pública així ho ha percebut, així ho ha entès i de la mateixa manera ho respecte. Però parlem del creixement de la persona, coherència ideològica, respecte envers els electors i el partit, respecte envers el joc de la democràcia; una manifesta presència de valors que parlen per si sols. No abunda és cert, però el país coneix alguns casos.

En canvi, sota la denominació de trànsfuga, ens ve al cap un cert acte de canvi de muda; de jaqueta en concret.

També se'ns apareix l'individu que sospesa els inconvenients (refús, abandó) i els avantatges (social, econòmic, ...) i pren la decisió en funció del que més li convé.

En ambdós casos la cosa acaba en un comportament concret. Aprofitar el poder obtingut al trobar-se en una situació privilegiada per usar-la unilateralment.

Pren forma la figura d'un individu prescindint de la confiança dipositada pels seus electors i del partit que l'ha recolzat per fer-ne un ús propi, convertint-ho en un benefici personal. Si a més té amics que l'animen, el justifiquen i l'acullen, el llit està fet. I aleshores quina solidesa poden tenir els compromisos ?

En qualsevol cas, la balança de l'actuació política sembla posar d'una banda la persona evolutiva, i de l'altra el trànsfuga. I no deixa de ser veritat que qui ho afavoreix i justifica ara, avui, però ho admet com un acte a censurar en el futur, implícitament admet que s'ha faltat als principis. Sona a marit infidel, aquell que li fot banyes a la dona i després li diu que ella no ho ha de fer perquè està malament.

Parlar de transfuguisme no es solament parlar d'un indicador de l'actuació política del individu al que se li imputa; també es parlar de com es malmet la imatge de la representació política i els valors que enforteixen la democràcia.

La millor justificació del trànsfuga, a part del victimisme, són les excuses de mal pagador. Com el transfuguisme es una decisió unilateral, les excuses són la seva única força.

I parlant d'efectes... Millora la imatge que té la població de les intencions dels polítics alhora d'accedir al poder ? Tenim les eines per actuar amb contundència contra el transfuguisme, les incompatibilitats de càrrecs, la falta de transparència, les licitacions per part de càrrecs electes, el parentisme, l'amiguisme, l'informació privilegiada, l'obtenció de concessions, ... ?

Al còctel Andorrà hi afegim que ens movem dins un context de sufragi universal on només s'autoritza el bipartidisme, on les eleccions es decideixen a les parròquies i, per a més dir, on prima la majoria simple per obtenir la majoria absoluta. La cosa es complica si la proporcionalitat està vedada i els partits recents, en fase de creixement, tenim restringit l'accés als llocs de representació política. És equitatiu restringir l'accés als llocs de representació només al bipartidisme abocant l'oposició i la resta de partits a la política dels "3 monos"? L'aparició de nous partits no confirma que existeixen altres voluntats polítiques? Que no som prou intel·ligents per determinar a qui li volem donar la confiança, que ens han de mantenir en un Estat de llibertats "bridades"? És el poble, l'únic, sobirà per adoptar les mesures que cregui escaients alhora d'exercir les llibertats democràtiques i canviar-les si ho considera necessari? Hem de considerar la Constitució com una eina immobilitat, paralitzant o una eina evolutiva en sincronia amb els canvis constants de la societat?

Al final, un s'acaba preguntant si és que la classe política ens considera immadurs políticament; però per una altra banda, també és cert que hi ha por de perdre quota de poder. I tot això dona a pensar. Hauríem de mirar amb molta més cura i exigència les intencions dels partits i dels seus polítics alhora de obrir-los-hi l'accés al poder.

I dient això, no us agradaria que la massa electoral mostrés audàcia. Sí, Audàcia per exigir canvis polítics urgents. Audàcia per elevar les pretensions a l'alçada d'exigències i forçar els canvis. Afavorir la representativitat als partits emergents perquè amb l'incorporació de nous elements afavorim una política més *global* de país. No es tracta d'augmentar el nombre de elegits, sinó d'engrandir la presència amb partits polítics que completin la presència de sectors socials i econòmics del país fins ara menystinguts; Han de sorgir nous criteris, altres perspectives, altres il·lusions, altres reptes,...

Tots nosaltres sabem que estem sota la mateixa Divisa. Però el repte de tots és aquest: tenim Audàcia?

Per JRC. militant RD